

Opgesloten

'Alsjeblieft Nikkie, je eten.' Ik zie het bord staan. Friet.

'Uhm.. zou ik het in mijn kamer mogen eten?' vraag ik.

'Nee, Nikkie, dat mag niet. Je bent hier in de kliniek om beter te worden.'

Shit. Waarom zit ik hier ook?! Als mijn 'vrienden' mij nou niet hadden gesnitcht zou ik hier nooit zitten. 'Prima,' zeg ik. Met veel moeite en angst eet ik het eten op. Ik voel tranen opkomen, maar ik houd ze in. Ik eet langzaam, maar het moet.

'Oké je doet het goed,' zegt mevrouw Steenwijk.

Ik laat een paar frietjes liggen. 'Mag ik nu naar mijn kamer?' vraag ik met een trillende stem.

'Oké, als je maar weet dat we je zien.'

Blablabla. Dat zeg ze altijd. Kan ze niet een keer naar andere kinderen kijken? Alle druk ligt op mij. Altijd. Alsof ik de enige ben die bestaat in deze kliniek.

Ik loop de gangen door richting mijn kamer. Ik gooi de deur van mijn kamer met een harde klap dicht. Ik begin te huilen en zak door mijn knieën op de grond. Ik weet niet meer wat ik moet doen. Ik wil hier zo graag weg, maar tegelijkertijd wil ik ook zo graag beter worden. De stemmen in mijn hoofd overheersen. Elke dag worden ze sterker. De camera kijkt me recht aan. Ik word bang. Ze zien dus elke beweging die ik maak. Waarom vinden ze dit oké?

Terwijl ik mijn tranen wegveeg wordt er op mijn deur geklopt. Shit, dacht ik. Mevrouw Steenwijk heeft me door, maar als ik de deur open staat daar opeens Noah.

'Gaat het wel, Nikkie? Ik liep net op de gang en hoorde gehuil uit je kamer komen.'

Ik wil zeggen dat het totaal niet gaat, maar als ik dat doe, dan kom ik nog meer in de problemen. Ik weet hoe Noah is. 'Ja, het gaat,' antwoord ik.

Hij heeft denk ik door dat ik lieg, maar ik houd me sterk. Ik laat Noah mijn kamer binnen. Hij ploft gelijk neer op mijn bed alsof het zijn eigen bed is. Ik blijf staan en friemel een beetje met mijn armband.

Ik hoor de stemmen in mijn hoofd erger worden. 'Waarom heb je gegeten?! Je wordt er nog dikker van!' Terwijl ik vanbinnen een code rood heb, probeer ik vanbuiten geen emotie te tonen.

Noah kijkt me aan. Hij staat op. Ik dacht dat hij eindelijk weg zou gaan, maar in plaats daarvan geeft hij mij een grote knuffel. Ik weet niet wat ik moet doen. Aan de ene kant voelt het fijn, omdat hij mijn beste vriend is, maar aan de andere kant wil ik het niet. Ik voel me misselijk en wil kotsen. Sterker nog, ik móét kotsen.

Ik laat Noah los en zeg bedankt. Terwijl hij mijn kamer uitloopt glimlacht hij naar me. Het moment dat hij de deur achter zich dichtdoet, sprint ik als een speer naar het toilet. Ik begin te

huilen. Ik weet dat ik het niet moet doen, maar voordat ik mezelf tegen kan houden is het al te laat.

De bel gaat af. 'Kinderen, het is tijd voor jullie kamercheck. Ik wil dat iedereen binnen een minuut in zijn of haar eigen kamer is,' zegt mevrouw Steenwijk over de intercom.

Shit. Shit. Shit. Ze komt sowieso als eerst naar mij! Ik ruim mijn badkamer op en veeg mijn tranen weg. Daarna ga ik op mijn bed zitten. Amper een seconde later wordt er op mijn deur geklopt en gaat hij open.

Mevrouw Steenwijk komt binnen. 'Jongedame.. Ik zou graag je toilet willen checken.'

Ik voel mijn spanning stijgen. Ik kan haar niet zomaar tegenhouden. 'Mag ik eerst nog even zelf naar de wc?' vraag ik.

Ze kijkt me met een rare blik aan. 'Nee. Ik weet wat jij gaat doen. Je gaat niet. Begrepen?'

'O, oké,' zeg ik stilletjes. Wat kut dit. Ik word gek. Iedereen maakt me gek.

Terwijl ze mijn badkamer inloopt, hoop ik dat ze niks vindt. Het duurt lang. Heeft ze iets slechts gevonden? Code rood gaat vanbinnen weer af. Ik wil huilen, maar net op dat moment komt mevrouw Steenwijk mijn badkamer uitgelopen. Ze kijkt mij aan en zegt niks. Daarna loopt ze mijn kamer uit. Ik weet niet hoe ik me moet voelen. Aan de ene kant opgelucht, maar aan de andere kant bang. Ik besluit om naar Noah te gaan, want als ik in deze rotkamer blijf, word ik er alleen maar nog naarder van.

Ik klop op de deur van Noahs kamer, maar niemand doet open. Ik besluit nog een keer te kloppen. Weer niks. 'Noah, waar ben je?' Ik krijg geen antwoord. 'Noah, geen tijd voor grapjes. Ik heb je hulp nodig.'

Weer niets. Ik maak me zorgen. Misschien is hij al in de eetzaal? Aan wie kan ik hulp vragen? Ja! Ik weet het. Maria. Zij is hier al vijf jaar. Zij weet vast wat ik moet doen. Ik klop op haar deur en de deur gaat meteen open.

'Hé, Nikkie! Alles oké?' hoor ik iemand zeggen. Beter gezegd, het was Maria, maar ik zie bijna niets.

'Ja,' zeg ik zacht. 'Alles is oké. Ik had een vraag. Weet jij waar Noah is? Ik heb zijn hulp nodig.'

'Noah is vandaag bij familie op bezoek. Hij komt later vandaag terug,' antwoordt Maria.

Ik knik en loop weer terug naar mijn kamer. Het voelt raar. Het leek alsof ik Maria alleen kon horen, maar niet kon zien. Ik loop mijn kamer binnen. Voordat ik een volgende stap kan zetten, zak ik door mijn knieën. Alles om mij heen wordt steeds vager. Het voelt alsof mijn hoofd aan het draaien is. Mijn zicht wordt zwart en ik voel niks meer.

Opeens word ik wakker. Er staan allemaal mensen om mij heen. Er is veel fel licht. Ik dacht dat dit het was. Dat ik dood was. Ik hoor mensen in de verte mijn naam roepen. 'Nikkie! Nikkie! Hoor je ons?!

Pas op dat moment krijg ik door waar ik ben. Ik ben in het ziekenhuis. 'Wat.. Wat is er.. Wat is er gebeurd?' vraag ik met veel moeite.

Voordat er iemand kan antwoorden, word ik meegenomen naar een andere kamer. Ik voel dat er allemaal apparatuur aan mij wordt vastgemaakt. Ik voel in mijn rechterarm een prik. Ik begin me slaperig te voelen. Alles wordt weer zwart.

Ik word weer wakker. Mijn ouders zitten met rode ogen naast mijn ziekenhuisbed.

'Pap! Mam! Waarom ben ik in het ziekenhuis? Wat is er gebeurd?' Ik voel ook tranen in mijn ogen komen.

'We waren je even kwijt, Nikkie,' zegt mijn vader. 'Je was flauwgevallen. Alleen niet zomaar. We waren je echt kwijt. Mevrouw Steenwijk had ons gebeld om meteen naar het ziekenhuis te komen. Toen we aankwamen lag je op de IC. Je was aan het vechten voor je leven. Ze hebben je schokken gegeven, zodat je hart bleef werken. Het lijntje op het scherm werd plat. Voor bijna een hele minuut was je weg, maar toen Noah je hand vastpakte, begon je hartslag terug te komen. Niemand weet hoe...'

De tranen lopen over zijn gezicht terwijl mijn vader praat. Mijn moeder is ook aan het huilen, maar ik zie dat het tranen van geluk zijn, omdat ik nog leef!

'Het bleek dat je lichaam te zwak was om door te vechten. Je eetstoornis had even "gewonnen", maar dankzij Noah heb je het overleefd. Hij vond je liggend op de grond in je kamer. Als hij er niet was geweest waren we je kwijt. Voor altijd.'

'Waar is Noah nu? Is hij nog steeds hier?'

'Noah is in de kliniek. Hij komt je morgen bezoeken. Voor nu moet je goed uitrusten en beter worden,' zegt mijn moeder.

Ik voel me schuldig. Waarom weet ik niet. Noah heeft me gered, maar het voelt ook slecht. Mijn ouders geven me een knuffel. Ik begin ook te huilen. Het zijn tranen van geluk.

Ik word wakker. Ik kijk op het tv-schermpje voor me: 13 mei. Vandaag komt Noah mij bezoeken. Ik voel me blij, maar waarom ik ook zenuwachtig ben weet ik niet. Mijn moeder zei dat hij om één uur zou komen. Ik zit de hele dag met mijn ogen gericht op de klok totdat er één uur komt te staan. Het voelt als een eeuwigheid.

Opeens gaat de deur van mijn kamer open. Het is Noah. Ik krijg een lach op mijn gezicht die ik al jaren niet meer heb gehad. Hij lacht terug en komt gelijk naar me toe. Hij knuffelt me opnieuw. Deze keer voelt het goed. Het voelt veilig.

‘Ik dacht echt dat we je kwijt waren,’ zegt Noah met een trillende stem.

‘Dat dacht ik ook, maar jij hebt me gered,’ zeg ik blij.

Hij draait zich om en pakt iets uit zijn tas. ‘Hier! Voor jou.’ Hij geeft me een cadeau met een kaartje eraan. ‘Open eerst het cadeau en lees daarna de kaart,’ zegt Noah lachend.

Ik doe wat hij zegt. Ik open het cadeau. Het is een teddybeer met een groot rood hart. Noah begint een beetje te blozen.

‘Lees het kaartje maar,’ zegt hij.

Ik heb al een voorgevoel wat erop zou kunnen staan. Noah wordt nog iets roder. Ik open het kaartje en lees wat er staat. Het zijn allemaal dingen over mij. Hoe lief, stoer en grappig hij mij vindt. Voordat ik de laatste zin lees kijk ik nog een keer naar Noah. Zijn wangen springen van lichtroze naar felrood. Ik lees de laatste zin. ‘Wat ik uiteindelijk wil zeggen is dat ik je leuk vind,’ staat er. Mijn ogen en glimlach worden nog groter dan ze ooit zijn geweest. Ik kijk Noah aan en zeg tegen hem dat ik hem ook leuk vind.

‘Wacht! Wat?! Echt?!’ vraagt Noah.

Ik knik. Ik zie aan hem dat hij heel erg blij is. Hij komt op mijn bed zitten en pakt mijn hand. Vanaf dat moment wist ik dat ik door ging vechten. Ik ben de winnaar. En dat zal ik blijven.

Einde

Ingezonden door Zoë van Driel en Julia Branderhorst met hulp van Alice Mojka, Amine Aboukaid, Arie Muilman, Bram van Ommeren, Chaz Bernadine, Danisha Lecluse, David Cârmati, Emma van de Ven, Emmanuelle van Oosterhout, Erdem Öztürk, Floris Fraanje, Ilias El Mossaoui, Ishvar Pahaladsingh, Jaizha-Noah ter Linde, Julia Branderhorst, Juliënne van Duin, Kai van Bostelen, Karim Attia, Kiki Turay, Kyra op 't Hof, Manuel Elferink, Niyaan Nahi, Quincy Sakyiama Ntow, Safouane El Hamouchi, Tara op 't Hof, Zakaria Daoudi, Zoë van Driel en Zayd El Madkoun van Melanchton Mavo Schiebroek MH2A.